

DE AVONDBODE,

ABONNEMENT

AAN HET BUREAU VAN HET BLAD,
Warmoesstraat, No. 206.
En bij alle Boekhandelaars en Postkantoren van het Rijk.

Brieven, Gelden, enz., moeten franco worden
ingezonden.

ALGEMEEN NIEUWSBLAD

PRYZEN

VOOR 3 MAANDEN,

te Amsterdam..... f 7.
en Buitensieden franco..... 8.

Advertentien.

ZEVEN REGELS of minder..... 1.75.
Elken regel meer..... 25.
REGEL voor elke advertentie en behaling..... 25.

voor Staatkunde, Handel, Nijverheid, Landbouw, Kunsten
en Wetenschappen.

DE CAROLINA.

De onafhankelijkheid van Canada, indien zij door den opstand van dat gewest mogt bereikt worden, zou het gezag van Engeland in Noord-Amerika schier tot niets doen vervallen; maar de magt en het staatkundig gewigt der Vereenigde Staten, daarentegen, aanzienlijk vermeerderen. Ook voor Europa zou die uitkomst der volksbeweging niet zonder gevolg zijn; de democratische partij in ons werelddeel zal waarschijnlijk geene middelen of maatregelen ontzien om den opstand te bevorderen, en van zijnen gelukkigen uitslag zou de Europeesche democratie, wederkeerig, nieuwe kracht en krachtadigheid invloed ontleenen. Het zou derhalve voor de vrienden van monarchale instellingen eene gewenschte zaak zijn, wanneer het vraagstuk van Canada, door Englands bewilliging van eene verstandige en doelmattige vrijheid, in der minste mogt worden ten einde gebragt; dit zou die schokken verhoeden, waarvan de uitwerking zeer zeker in Europa zou worden gevoeld.

Intusschen hebben onlangs voorvallen plaats gehad, waarvan wij den lezer verslag hebben gedaan, en welke op den loop der gebeurtenissen in Canada misschien eenen beslissenden invloed zouden kunnen uitoefenen; wij bedoelen den aanval op de Amerikaansche stoomboot de *Carolina*, en de wreedheden, welke aan haar geplonderd boord tegen weerloze burgers van de Republiek der Vereenigde Staten van Noord-Amerika zijn bedreven. Deze voorvallen komen ons zoo belangrijk voor, dat wij niet kunnen nalaten de algemeene aandacht daarop, met een enkel woord, te vestigen. Immers de aanslag tegen de *Carolina*, en de moorden, welke daarbij zijn gepleegd, zijn veel minder daden van verkrachting des volkrechts, dan wel daden van laaghartige roof- en moordzucht, en derzelver bedrivers zullen door Engeland gestrengelijk gestraft, of ter gestrengste straf aan het Gouvernment der Vereenigde Staten uitgeleverd moeten worden, indien het geen gevaar wil loopen Canada te verliezen, en zich bovendien eenen haghelijken oorlog met eenen geduchten vrij-staat te berokkenen.

Het zal er dus op aankomen wie de schuldigen zijn en op welk aandrifven zij gehandeld hebben. Is de aanslag tegen, en de moord op de *Carolina*, zoo als wij hopen het geval te zijn, eene daad door beschonken ellendelingen in razenden overmoed verzonnen, buiten nadenken ondergion en in bedwelming volbragt, dan voorzeker zal Engeland niet aarzelen, en ook niet behoeven te aarzelen, om aan de verdere dringen van het Amerikaansche Gouvernment te voldoen. Hoe onwaarschijnlijk het tegendeel moge voorkomen, het zou echter niet volstrekt onmogelijk zijn, dat het rampzalig bedrijf uit andere oorzaken ware voortgekomen, en indien het ongeluk mogte willen, dat de aanleggers in het bezit waren van titels en waardigheden, dat zij invloed hadden op de besluiten en maatregelen des Gouvernements, dat zij zich aan de verdiende straf wisten te onttrekken, of zelfs, dat zij meer tijd wisten te winnen dan de waardigheid der Vereenigde Staten gedooft, dan kan het naauwelijks twijfelachtig voorkomen, of niet het Noord-Amerikaansche Gouvernment zich zal gedwongen vinden aan Engeland den oorlog te verklaren.

De Gouvernmenten zijn, wel is waar, in dezen tijd van den oorlog afkerig, en men heeft reden om te gelooven, dat het Gouvernment der Vereenigde Staten op dezen regel geene uitzondering maakt; doch wij mogen ook niet voor-

bijten, dat hetzelfde meer dan eenig ander geplaatst is, onder het gezag der openbare meening en van den volks-wil, en dat deze beide, in eene zaak, die alle gemoederen gekwelst en alle geesten ontvlamd heeft, zeer gemakkelijk zich in dier voege kunnen uitspreken, dat de wederstand en daarmede het behoud van den vrede eene onmogelijkheid wordt.

Maar zelfs dan, wanneer Engeland onverwijld aan het regt zijnen eisch geeft, en de schuldigen straft of ter straffe uitlevert, en ook aan de overige vorderingen van het Noord-Amerikaansche Gouvernment dadelijk voldoet; zelfs dangeloovent wij, dat deze aanslag en moord voor de zaken van Canada zeer ernstige gevolgen zou kunnen hebben. De oude haat der Amerikanen tegen Engeland is er weder door opgewekt, en bij valen door versterkt, en, naarmate die haat levendiger wordt, moet de belangstelling, in den opstand der Canadische bevolking in omvang en veerkracht toenemen. De onbevredigde oorlogsdrift en het verlangen om vrank te oefenen zullen waarschijnlijk eene menigte Amerikaansche burgers naar Canada drijven, en wij twijfelen zeer of eenige proclamatie van den President eenen dam zal kunnen vormen, sterk genoeg om dien stroom te keer te gaan. Aldus zou deze rampzalige daad, door Engelschen, misschien in dronkenschap, volvoerd, welligt aan het gezag van Engeland in Noord-Amerika den laatste knak gegeven en de onafhankelijkheid van Canada verzekerd hebben.

NEDERLAND.

AMSTERDAM 10 Febr. Men schrijft ons uit 's Gravenhage, dat het Z. M. behaagd heeft den heer Piepers tot secretaris der Algemeene Rekenkamer, en den heer Mac-Pherson tot secretaris van den Raad van State te benoemen.

Men leest in de *Utrechtsche courant* het navolgende:

Wij hebben niets te veel gezegd, toen wij, in ons vorig nummer, aan Utrechts kunstminnaren, die het Concert van den heer Vrugt en mevrouw Marinoni met hunne tegenwoordigheid zouden vereeren, eenen buitengewoon genoegeijken avond beloofden; wij beoopen ons hier gerustelijk op de getuigenis van de groote menigte liefhebbers, die, niet alleen van hier, maar ook uit de naburige plaatsen was zamengevloed en de zaal des schouwburgs geheel vervulde. Het was geen muzikalishe avond, het was wezenlijk een muzikalisch feest, dat de Concertgevers ons bezorgd hebben; en de luisterrijke bijval, die aan deze virtuozen mogt te beurt vallen, is een nieuw bewijs, hoe juist de ingezetenen dezer stad ware talenten weten te waarderen. Plaatsgebrek belet ons in de bijzonderheden te treden, omtrent al het schoone, wat wij dezen avond mogten hooren. Maar dit mogen wij, als eene verschuldigde hulde, niet nalaten te melden, dat de heer Vrugt zich zelven overtroffen en mevrouw Marinoni het gunstig gevoelen, omtrent haar in ons vorig nummer geuit, volkomen geregtvaardigd heeft. Bij elk stuk, dat deze beide zangers met eene zelden gehoorde volmaaktheid voordroegen, werd het algemeen genoegen grooter en levendiger; het handgeklap en de bravo's werden telkens luidruchtiger, en eindelijk steeg de geestdrift van allen ten top, vooral na het duet uit *Sargina*, en nadat de heer Vrugt de variatiën voor de viool van Rhode, die voorzeker geen tenor in Europa zou wagen te zingen, op eene wijze had voorgedragen, die boven allen lof verheven is. Mevr. Marinoni werd, onder een

luid gejuich van bijna duizend liefhebbers, teruggeroepen, om, ten tweedemale, het door haar gecomponeerde lied *La jolie Catalane* te zingen; en daar er geen muzikfeest in Nederland is, zonder het volkslied, zoo werd dan ook, daarna, de heer Vrugt op dezelfde vereerende wijze uitgenoodigd, het schoone *Wien Neerlands bloed* voor de verrukte menigte uit te voeren. Naauwelijks waren de laatste woorden door onzen grooten zanger met dat diep gevoel uitgesproken, hetwelk elks hart vervult, wanneer het den dierbaren Koning en het geliefde Vaderland geldt, of een donderend bravo deed de zaal, gedurende verscheidene oogenblikken, daveren, en zoo smolt ineen het gevoel, dat de laatste dichtregelen zoo levendig hadden opgewekt, met de bewondering voor hem, die ons dien echten Hollandschen wensch zoo heerlijk had doen hooren.

Wij vernemen, dat het eerste gedeelte van het concert naauwelijks geëindigd was, of heeren kommissarissen van het studenten concert hadden reeds Mev. Marinoni geëngageerd, om op hun eerstkomend concert te zingen.

De heer Spindler, uitmuntend oboïst uit Amsterdam, en de jonge heer Overdiep, élève van den heer van Bree, en die belooft eenmaal een groot violist te worden, hebben dezen avond menigvuldige en welverdiende blijken van de algemeene tevredenheid ontvangen; terwijl het orkest door onzen Kufferath met de bekende bekwaamheid van dien verdienstelijken man is gedirigeerd geworden.

Het concert van den heer Vrugt en Mev. Marinoni zal lang in de herinnering blijven van al de liefhebbers der muziek, die dezen schoonen avond hebben bijgewoond.

ARNHEM 9 Febr. Wij vernemen, dat er tusschen Wamel en Dreumel, in de Waal, een ijsdam ligt, die aldaar opgeschoven is toen het ijs zich in de rivier vastzette. Sedert is die ijsdam dagelijks sterker geworden, en heeft zelfs zoodanig in dikte toegenomen, dat bij eene boring, welke dezer dagen door een beampte van den waterstaat is gedaan, 15 voeten ijs en slechts ééne el water onder het ijs gevonden is. — De Waalstroom, met zijne groote menigte zandplaten, levert op meer dan eene plaats, uit hoofde van de ondiepte der rivier, veelvuldige gelegenheid op tot het vormen van zulke zware ijsdammen, die, bij hoogen waterstand, doorgaans oorzaak worden van geweldige overstromingen. Dan toch vindt het van boven afkomende ijs hier een tegenstand, welke den stroom dwingt, om een nieuw bed te zoeken; en in zulke omstandigheden is geen dijk hoog of sterk genoeg, om aan de kracht van ijs of water tegenstand te bieden.

— Bij de felle koude in de vorige maand, heeft het volgende voorval te Druten, in Maas en Waal, plaats gehad.

Een zinneloos jongman werd aldaar door zijnen vader in een hok, in het achterdeel van het huis, opgesloten gehouden. De razernij van den ongelukkige was zoo hoog gestegen, dat hij als hoogst gevaarlijk voor de publieke veiligheid moest geacht worden, en daarom waren reeds de noodige maatregelen genomen tot eene geregtelijke interdictie van den krankzinnige. — Het hok, in hetwelk de ongelukkige opgesloten was, had met zware eiken planken moeten bekleed en versterkt worden, ten einde het uitbreken voor te komen, daar de krachten van den waanzinnige buitengewoon groot waren. Zijne kleederen verscheurde hij; een bed, dat zijn vader hem gegeven had, was eveneens door hem vernield, gelijk mede eenige bossen stroo, welke hem tot ligging waren verstrekt.

NUROBLWERK.

DE VIJF NICHTJES VAN TANTE SUZE.

III.

Nog dienzelfden dag ontmoette CLARA aan tafel een klerk van haars vaders kantoor, die genoodigd was geworden ten gevolge eener hoogst bijzondere gunstbetooning. Hij zat nevens haar: dikwerf had zij met hem *gecoquetteerd*, bij gebrek aan betere voorwerpen, en dikwerf had hij gedacht, dat de weinige duizendjes, die zij als hare erfportie, van vaders, jaren langzuinig opgespaarde, penninkkens kon te gemoet zien, voor hem een aardig sommetje zouden maken om in de wereld te beginnen, en dat de connexie met juffer CLARA welligt ook zou kunnen leiden tot de bijvoeging van zijnen naam in de firma, als jonger participant: doch Tante suze's testament had al zijne vleijende hoop den bodem ingeslagen. Er was echter niets in CLARA's gedragingen jegens hem op dezen dag, hetwelk zijne uitzienden deed herleven. — Veertien dagen later vond juffer CLARA KNIPSCHER hare bruidstranen in netjes toegemaakte fleschjes, zwerig met roode, groene en witte lintjes omstrikt, alles naar de goede voorvaderlijke manier, aan kapitein LA VICTOIRE. Zij was getrouwd, alleen om — dit nam hem te kunnen zenden. Is dat onnatuurlijk? — O neen: de vrak is zoet, bijzonderlijk voor de vrouw; en zelfs in de hevigste aanvallen van dezen baren slechtsten hartstogt, is zij zoo geheel onzelfachtig, dat zij er geene acht op slaat of het kwaad, voor een ander bedoeld, honderdyoud op haarzelve terug valt. Natuurlijk verwekte deze mare eene groote opschudding

onder den tallozen vriendendrom der familie KNIPSCHER, en den ganschen sleep van betrekkingen, nadere en verdere, beiden in bloed en afstand. De beoordeelingen varieerden, naar gelang der karakters; maar ter regtvaardiging van het gedrag harer zuster liet CAROLINE zich wel het luidste hooren. Zij, die gewoonlijk spak op den zachst denkbaren toon, galmde nu als de groote klok van Haarlem. Hoe wijs, hoe belangeloos was CLARA's keuze! Wat zegt een weinig goud bij den adeldom des harten! Liefde verwarmt den huisselijken haard; liefde doet de geurigste bloemen ontluiken; liefde alleen — enz., enz., enz. Wie, na van zulk eene vurige zusterlijke welsprekendheid, het doorslaandst blijk van zusterlijke liefde, oorgeluite te zijn geweest, wie zou nu CAROLINE's belangeloosheid kunnen verdenken, ofschoon eenige weinige verbeurde duizenden op haar moesten vervallen — natuurlijk echter volstrekt strijdig met hare wenschen.

Nog in de wittebroodsweken van het jeugdige paar, mogt zuster CAROLINE, in gezelschap van hetzelve, de opera bijwonen. Bij het verlaten derzelve verkeerde zij in melancholische stemming: tot in het diepst der ziel was zij geroerd door de heerlijke, treffende muziek, en — verblind door de schittering der diamanten van Mevrouw DEURMAN.

Den volgenden dag ontving juffer CAROLINE een bezoek, en dat bezoek, had niets minder ten doel, dan haar een huwelijksvoorstel te doen. Zij weifelde. — Zij meende, dat Mevrouw VAN TRICHT toch nog wel zoo weelluidend klonk als juffer KNIPSCHER; en zij wist, dat het heerschap, die haar dezen titel aanbood, bezitter was van eenige buitengewoon schitterende diamanten. De vrouw, die begint te overwegen — wat er volgt, weet elk. Wel is waar, de persoon die haar met dat gewenschte toosel kon bekleden, was

oud genoeg, om, zonder dat men kippig behoefde te zijn, voor haren grootvader aangezien te worden, en tevens monstrueus welgemaakt genoeg, omden tuinier tot wachthoudend boeman over zijne nieuwe doperwten en tuinboonen te dienen; maar toch, diamanten, en den titel van: Mevrouw, de echtgenoot van den Hoog Edel Gestrengen Heer van TRICHT, etc. etc. etc. Welke Eva's dochter zou harer moeder zoo zeer ongelijk zijn? Zij uitte — niet zonder affectatie — het beslissend: ja! Ook zij verloor haar aandeel aan Tante suze's stuiverjes — neen: zij kocht zich daarvoor diamanten, het Mevrouw, vierduizend per jaar, en een' echtgenoot. Zeker, caroline maakte goede negotie. En wat kreeg Mijneheer? — Inderdaad een aardig, jeugdig wijfje, en dat was al, wat hij verlangde. Alweer de menschelijke natuur.

Onze légatires beginnen tamelijk op te korten: slechts onze oude vriendinnen ELIZABETH en MATHILDE zijn ons overgebleven. Nog steeds ging de eerste voort aan haren liefdadigen arbeid; nog steeds betuigde zij, bij al wat heilig was, nimmer eenen man hare hand te zullen schenken; en, wat meer is, iedereen geloofde haar. ELIZABETH toch, schoon nu verrijkt door het verbeurde aandeel harer zusters en nicht, deelde echter geenszins in den schat, dien die zusters en nicht bezaten, namelijk: schoonheid: er was dus veel vooruitzicht, dat zij niet in de verzoeking zou geraken, om hare dure geloften te verkrachten, en dat eenmaal de volgers harer lijkbaar met spierwitte handschoenen zouden pronken. Edoch, het schalksche grilje, dat men *corrido* noemt, speelt soms al zonderlinge parten; links en regts schiet hij schichten, al naar dat de grillige luim hem drijft; overal sluipt hij rond, overal dringt hij, zich ongemerkt binnen — zeker bezit het schelmpe den ring van eyes — 200467-49-49

Toen echter de nijpende koude met elken dag strenger werd, en alles wat niet goed bedekt, bekleed en verwarmd was, bevroor, — gaf de ongelukkige op zekeren avond te kennen, van koude te zullen omkomen; hij smeekte om bij het vuur te worden toegelaten, en bood aan, zich gedwee handen en voeten te zullen laten binden, als men dit verlangde: doch alles te vergeefs. De vader laat hem in zijn hak opgesloten, en des morgens vindt men hem, maakt gelijk hij was, ter neder zittende, verstijfd, — dood! — De vader wordt door de bevoegde magt vervolgd.

ANTWERPEN 9 Febr. Men leest in het *Journal du Commerce* het volgende: Ons artikel van gisteren, over de zaak der Russisch-fransche aandelen, heeft de volgende aanmerking uitgelokt, welke men ons toezendt. Bevestigende, wat den grond der zaak betreft, hetgeen wij gezegd hebben, omschrijven wij daarbij het vraagstuk der liquidatie nog nader, door hetzelfde aan meer gedetailleerde berekeningen, van de strengste juistheid en nauwkeurigheid, te onderwerpen. Zie hier hetgeen ons is medegedeeld:

Heden de Fransche en Russische fondsen op den koers van den dag realiserende, zal de administratie ten minste de sommen herkrijgen, in 1835 tot aankoop der fondsen uitgeschoten.

Volgens de hier aangevoegde berekening, liquiderende op den voet van 500 francs, zonder interesten, en voor onkosten stellende francs 189,028,60, zal aan de administratie overschieten het tamelijke voordeel van 1,200,000 francs, zegge één miljoen twee honderd duizend francs!

De administratie heeft een aandeel van 500 francs of f 236,25, doen betalen met f 251,25.

stel f 15 op 19,000 actiën = f 285,000 of frs. 603,174.60.

Ontvangen in Maart 1836, één jaar interest . . . 475,000. »

» » » 1837, » » » . . . 475,000. »

Te » » » 1838, » » » . . . 475,000. »

frs. 2,028,174.60.

In 1836 heeft zij betaald voor het bedrag van francs 570,000, vervallen 1879 . . frs. 105,546.

In Mei 1836 heeft zij verdeeld . . . 371,400.

frs. 470,940.

In Mei 1837 heeft zij verdeeld . . . 323,400.

800,346. »

In Maart 1838 blijft er aan de administratie frs. 1,227,828.60.

19,000 aand. à frs. 500 9,500,000.—

Wegens de twee trekkingen blijven er slechts 18,600

Aand. met coupons, welke à frs. 500 frs. 9,300,000.—

400 lappen (*chemises*) (*) wel- te à frs. 97 frs. 38,000.—

9,338,800.

Batig saldo 161,200,—

frs. 1,389,028.60.

Wijze van remboursement, volgens het gewijste van het hof van appel.

Een aandeel met vijf coupons frs. 500.—

8 maanden interest à 6 pCt. » 20.—

frs. 520.—

of f 245.70

Deze wijze reduceert de baten der administratie op. frs. 828,000

Volgens den titel heeft de houder regt op kapitaal. frs. 300.—

Fr. 300. Fransche Fondsen, na aftrek van een half jaar renten, à 107,50. frs. 322,50.

» 200. Russische Fondsen, na aftrek van overschrijvingskosten, à 95 pCt. . . » 190.—

Eén jaar interest. » 25.—

frs. 537,50.

Of. f 253,97.

Deze wijze reduceert de baten der administratie op frs. 502,500.

— De directeurs der Belgische spoorwegen, de ingenieurs Simons en de Ridder, hebben, volgens den Brusselschen *Indépendant*, hun ontslag uit die betrekking genomen, ten gevolge van benoemingen en maatregelen, door de Belgische bewindlieden opzigtens de spoorwegen, onlangs genomen, en die niet met de inzichten der heeren strookten.

— Het bewind van België heeft een crediet gevraagd van 200,000 fr., voor eene speciale zending van een agent naar Konstantinopel.

— De schadevergoedingen, die in België ter zake der eigendommen, welke bij de revolutie, en ten gevolge van

(*) Men noemt *Chemises* de aandelen, welke coupons door de trekkingen van 1836 en 1837 gerembourseerd zijn geworden. De aandelen hebben regt in 1879 op francs 500 in $\frac{1}{2}$ Fransche en $\frac{1}{2}$ Russische fondsen.

Het zijn de frs. 500 geëscampterd à 4 pCt., welke 97 frs. constant opbrengen.

liefdadige zusterkranjes, als bij de wereldsche vermakenlijk

heden. Ach ja! ook de boven het ijdele der wereld zoo- zeer verhevene ELIZABETH is, helaas! voor de lagen van het

oncugende minnewicht niet veilig. Het kranje is verga- derd ten huize eener medezuster: die medezuster heeft eenen

broeder, welke, ondanks het dadelijke verlies van Tante's legaat, zich wel met ELIZABETH minnaars den wiken verge- noegen, uit aanmerking der vijf aanzienlijke som, welke

zij buitendien van hare vader te wachten heeft, en waar- van wel reeds een deel, onder de benaming van moeders- bewijs, voorloopig in zijnen zak zou kunnen overgaan. Hij

ware er, ten minste voor schands, mede uit den brand geholpen, en dat was dringend noodig, want de beeren

gonnen al dreigender en dreigender te brullen. Dat heer- schap nu is galant: hij wil geene dame in den avond een- zaam langs de donkere straten laten dwalen; hij geleidt zijne

sperata huiswaarts, en — de gelegenheid is geboren — het voorstel wordt gedaan! Wie zou twyfelden, dat ELIZABETH als

versteende? — maar, maar! de jongeling is inderdaad wel- gemaakt, doet zich wel voor, heeft eene gladder tong, is

precies van hare jaren — en: gelijk van jaren, doet wel paren, zegt immers Vader oars — om tot te gaan: zij slaat

dezelve, zoo door plondering als door krijgsbedrijf, zijn ver- nield, worden gevraagd, beloopt een bedrag van ruim 28½ miljoen francs.

— De Vlaamsche linnenwevers dringen heftig aan op het nemen van maatregelen, ter bescherming van hun bedrijf.

— Men schrijft uit Aalst: Een transport militaire gevan- genen, welke naar de gevangenis dezer stad bestemd waren, geraakte op weg aan het muiten. In de haast ontving de escorte eene versterking, welke aankomst zonder twijfel groote onheilen heeft verhoed. Reeds was een geadarme ter neder geveld, en een gevangene door eene sabelhouw aan de zijde verwond. — Het transport is, de verschrikkelijkste verwenschingen uitboezemende, alhier aangekomen. Het schijnt, dat de gevangenen op eenen open wagen, en niet genoegzaam gekleed, te streng aan de koude waren bloot- gesteld.

DUITSCHLAND.

POSEN 28 Jan. 'De aan den Rijn ontstane onrustige ge- steldheid der gemoeieren heeft zich ook hier doen opmer- ken, en het ontbreekt niet aan de belachelijkste geruchten, over de bedoelingen der regering. Het is duidelijk, dat de vijanden der regering zoodanige sprookjes verspreiden; maar men hoort thans onder de Polen het meest over deze zaak gesprekken houden, wier inhoud nagenoeg daarop neder komt, dat de Paus, zeer bedroefd over de onverschilligheid in het godsdienstige, en over den met de Kerk strijdigen geest, aan de Pruisische bisschoppen eenen herderlijken brief heeft gezonden, waarin, ten einde de Roomsche Katho- lijke godsdienst voor dieper verval te behoeden, de gemengde huwelijken verboden worden. De aartsbisschop van Posen, een verlicht en weldenkend man, heeft, den wettigen weg volgende, het Ministerie verzocht, deze pausselijke dis- positie door onderhandelingen uit den weg te ruimen; op welk verzoek men hem, op de gebruikelijke wijze, geant- woord heeft, dat hij vooreerst maar de landswetten moest nalezen. Alleen de vorm van dit antwoord zou den aarts- bisschop eenigen grond gegeven hebben, om zich bij den Koning te beklagen. Hiertoe bepaalt zich de geheele zaak, welke hier eenige spanning heeft veroorzaakt.

EUTEN 27 Jan. Heden werd alhier door de justitie-kanselarij het door den groothertog genomen besluit, om kwijtschel- ding van straf te verleenen aan diegenen, welke, tijdens het oproer dd. 5 Dec. 1832, daaraan hadden deel genomen, bekend gemaakt.

GOTHA 3 Febr. De regering dezer stad heeft den 31 Janu- arij een adres aan HH. KK. HH. den hertog en de hertogin van Wurtemberg overhandigd, inhoudende eene betuiging van deelneming wegens den gelukkigen afloop van den on- langs plaats gehad hebbenden brand in het paleis. Hoogst- dezelve hebben daarop hunnen hartelijken dank aan de burgers doen toebrengen.

— Op den 30sten Dec. H. werd door de Loge van Vrij Metselaren alhier een plegtig feest gevierd, daar het op dien tijd juist vijftig jaren geleden was, dat de voorzittende Mees- ter dier Loge, de opper-hofmaarschalk, graaf von Salisch, lid dier orde werd. Onder de verschillende, bij die ge- legenheid uitgesprokene redevoeringen, moet die van professor Germer, voorzittend Meester der Loge te Halle, eenen bij- zonderen indruk hebben gemaakt.

Ook is dezer dagen Dr. Carl Schütze, Evangelisch predi- kant te Lissabon, alhier aangekomen; in de maand Augustus van het vorige jaar heeft hij Lissabon verlaten, om eene groote reize te doen. Over Engeland en Schotland ging hij over Denemarken naar Berlijn, alwaar hij zich eenigen tijd heeft opgehouden. Van daar begaf hij zich naar Leipzig en Altenburg, en zal van hier over Meiningen, Coburg, Frank- furt, Brussel, enz., langs den kortsten weg naar Lissabon terug- keeren. Dat hij op zijnen moeilijken post, beradenheid, verstand en standvastigheid noodig heeft, zullen wij wel niet behoeven te betoogen. Sedert zeven jaren in de ge- zegde betrekking te Lissabon geplaatst, leefde hij onder de regering van Don Miguel steeds in doodsgevaar, omdat toen- maals de uitoefening der protestantsche godsdienst op straffe des doods was verboden. Openlijk en in het geheim werd hij belaagd, en sluipmoordenaars werden tegen hem afgezonden. Maar sedert de terugkomst van Don Pedro is het grootste gevaar voor hem geweken. Sinds dien tijd genieten de Protestanten de vrije uitoefening hunner godsdienst.

ALSTAD 3 Febr. In het dorpje Wild, heeft op den nacht van 30 en 31 Jan. een verschrikkelijke moord plaats gehad. Zes vermoorde personen drongen in het huis van den gemeente- regter, Heinrich Licht, binnen, vielen denzelfden met geweld aan, mishandelden hem met stokslagen, waardoor hij gewond werd, en den volgenden dag aan de gevolgen daarvan over- leed. Deze bende nam een kistje, waarin zich 500 fl. aan geld bevond, mede, en niettegenstaande het geschreeuw

besloten. Ook zij had eene vriendin, jeugdigere, welligt schooner en minder ruim bedeed dan zij, en die vriendin had eenen minnaar. De ijdele MATILDE railleerde steeds — volstrekt schuldelees — met iedereen, en dus ook met dien minnaar. Nu, indien wij ons jegens onze vrienden niet eenige vrijheid mogen veroorloven, jegens wien dan? Der- halve railleerde zij met dien minnaar vrij en ongedwon- gener dan ooit met iemand anders, en het gevolg was — dat des jongelings hart meer en meer van de aanstaande bruid op de aanstaande speelnoote werd afgetrokken.

Hoe meer gekrenkt, hoe grievender gewond ELIZE zich gevoelde, des te vrolijker, des te luidruchtiger werd MATIL- DE, en in deze omgekeerde reden bleven de zaken eeni- gen tijd voortgaan. Eindelijk verheft zich de, schoone en beminlijke ELIZE — beiden toch was zij, ontegenspreke- lijk — met de krachtigste inspanning boven hare knellende zielesmart, en poogde door onschuldige kunstgrepen der lief- de, door al de tooverkracht harer aanvalligheid, zich het weifelend hart te herwinnen. MATILDE ontwaarde dit — zou zij onderdoen? Neen — de verraderlijke! alles, alles werd, nu ingespannen om den weifelenden jongeling weder in hare strikken te lokken, en — zij zegepraalde.

Zijn deze dingen mogelijk? O, zeer mogelijk! Negen hon- dert negen en negentig van de duizend onder ons worden bestaard door haristogt op niet door principe. Wij wegen deze hartstogten slechts tegen elkander.

Nog eenmaal, voor een oogenblik slechts, lieve lezer! moet gij ons vergezellen naar *Rosenlust*, nog eenmaal moe- ten wij een bezoek brengen aan CECILIA DE BERG, en dan — nemen wij afscheid.

van de vrouw des huizes, wisten de dieven te ontkomen. Reeds hebben eenige arrestatiën plaats had; men denkt moordenaars op het spoor te zijn.

BERLIJN 3 Febr. Heden vierden de leden van het genoe- schap van vrijwilligers, die bij de veldtogten van 1813—1815 gediend hebben, en sedert 8 jaren jaarlijks bijeenkomen, het 25 jarige herinneringsfeest van den dag, waarop Z. M. de Koning hen te veld riep. Dit feest werd in de jagerzaal gehouden; 344 leden, waarvan de meesten tot den burgerstand zijn teruggetre- den, staatsambtenaren, landheeren, geleerden, kunstenaars, kooplieden en handwerkslieden, uit Berlijn zoo wel als uit de omstreken der stad, waren bij dit feest tegenwoordig. De zaal was allezins doelmatig gedecoreerd, en de busten van Z. M. den Koning, der generaals Blucher, Hardenberg, alsmede van Scharnhorst, Bülow, York, Kleist, Tauenzien en Wetzleben, prijken in dezelve. De hofraad Dr. Forsten hield eene uitvoerige rede, op dit feest toepasselijk, welke met herhaalde uitroepingen voor het welzijn van Z. M. den Koning en het Koninklijke Huis besloten werd.

Ook te Stettin in Maagdenburg werd op denzelfden dag het gezegde 25 jarig jubelfeest met de meest mogelijke pleg- tigheid en de grootste vreugdebedrijven gevierd, waarbij on- geveinsde vriendschap en eensgezindheid heerschten, en de oude krijgsmakkers zich met gepaste vrolijkheid de dagen van de veldtogten herinnerden.

KARLSRUHE, 3 Febr. Het groothertogelijk staats- en regerings- blad van heden bevat een besluit, dd. 25 v. m., van het groothertogelijk staatsministerie, waarbij het stichten van een Evangelisch Protestansch Seminarium aan de universiteit Her- delberg bevolen wordt.

FRANKFORT 7 Jan. Sedert eenige dagen zijn hier vijf-francs- stukken in omloop met de beelden van den hertog van Bordeaux, waarop de woorden *Henri V, Roi de France* staan. Het jaargetal is van 1831, doch dezelve schijnen later ges- ges te zijn. Op den rand staat eenigzins onduidelijk *domi- salcum fac regem*. De stempel is bijzonder schoon, en ver- schillende personen betalen een dergelijk stuk tegen gou-

Onlangs verscheen te Parijs een boek, getiteld: *Don Carlos et ses défenseurs*, met 20 portretten. De schrijver daarvan, Isidor Magues, die zich thans te München bevindt. Men heeft verschillende pracht-exemplaren aan de vrienden van Don Carlos rondgezonden; ook hier zijn aan eenige personen zoo- danige exemplaren geschonken.

Part Cortesp. FRANKFORT 7 Febr. Op het einde der maand Juli zal hier een groot muziekfeest gevierd worden, waaraan alle Duitse kunstenaars genoodigd zijn, en dat twee dagen zal duren; de eerste dag is bestemd voor het instrumenta- len en de tweede voor het vocale gedeelte.

Het Convictorium in Bonn, is, volgens bericht in een Duitse dagbladen, weder op den ouden voet hersteld. Men heeft den studenten als plicht voorgeschreven, om de voordrachten der hoogleraren bij te wonen; welke leer van Hermes volgen. Een aanzienlijk gedeelte der stu- renden heeft evenwel geweigerd die colleges te bezoeken en zich niet laten misleiden, door het dien ten gevolge on- zakelijk geworden ontslag uit het Convictorium. Andere niet, op de uitnoodiging der Regering, in het Convictorium teruggekeerd, maar leven van Stipendiën, welke hun de- den rijken adelsstand en welgezeten kooplieden, in de pro- vincien, worden geschonken. Een bewijs, dat zich zelfs onder de welvarendste en meer beschaafde Klassen vinden, die tegen de regering zijn. De verklaring der bisschoppen in Westfalen, (die niet gestrem- vastberadenheid zijn afgewezen), benevens, naar men zeg- andere dergelijken uit onze katholieke provincien, zoo bli- het, dat de regering een belangrijk vraagstuk te beslissen heeft.

FRANKRIJK.

PARIS 7 Febr. De ijzeren spoorweg van Straatsburg naar Bazel, tot welks aanleg de Kamer der gedeputeerden, in zitting van gisteren, hare toestemming gegeven heeft, omstreeks 27 Nederlandsche uren gaans lang zijn, terwijl kosten dezer onderneming op 26 miljoen fr. worden bereken-

— In den loop van Januarij heeft alhier in kamers, zelders, kelders, winkels enz. 53 malen en in schoorsteen 441 malen brand plaats gehad, terwijl tot blussching daarvan 70 brandspuiten zijn gebruikt geworden.

— Paus Gregorius XVI heeft bij een apostolische dispo- sitie, van den 1 September H., het priuraat Solesme tot een Abdy verheven van de orde des H. Benedictus.

ITALIE.

ROME, 20 Jan. Men verhaalt alhier, dat, ten gevolge van een verzoek, door twee bevriende mogendheden gedaan, twee buitenlandsche prelaten met den purperen mantel

Daar staat zij, de lieve engel, in hetzelfde vertrek, waar wij het eerst met haar hebben kennis gemaakt. Zij is tooid als eene bruid? Ja, het is de dag, de heerlijke dag, die haar aardsch geluk zal volmaken! Maar, haar h is droevig, ongerust; zij telt de seconden? Ach! WILLEM nog niet gekomen. — Wat nijdig noodlot kan hem in u- ur van zijne zielsvriendin verwijderd houden? Daar kom hij — hij vliegt — zij zinkt aan zijne borst! Hun gevoel vi- geene woorden; maar — zie, CECILIA's angstig oog schij- iets ongewoons in zijne trekken te lezen? Zie die hand, zijnen arm rustende, zie dien stommen, en nogtans zoo beschrijfbaar welsprekenden, dien vorschenden blik!

« Ja, dierbaarste, gij raadt juist: iets is er gebeurd... »

« WILLEM... ik hoop niets kwaads... »

« Dat hoop ik ook. CECILIA! Tante streef's erfenis is ons... »

Lezer, vaar wel! —

BLADVULLING.

DE VICTORIA MANTILLE. De Koningin van Engeland ontvangt doze- lve Parijs, naar de teekeningen van BOLLAN. Zij zijn van kerseerde zijde, eenen rand van hermelijn, en prachtig gestikt. Het kleed, hetwelk bij deze mantille gewoonlijk aan heeft is van wit Atlas, en daarbij de- zij eenen witten hoed, in vorm naar eenen helm zwemende, met eenen vlierbloemen. De Parijsche dames zijn met deze dragt zoodanig ingenom- dat zij het tot de *bon ton* rekenen, zich daarmee in de schouwman- te vertoonen.

BONKSTAPLEN. Men heeft te Parijs ter eere van STRAUS kleine geëmaille- borst- of liever balspelden in de mode gebracht; bestaande uit sierlijk gewa- portretjes van den heer STRAUS, zoo gelijkende als de kleinheid van de- vorm toelaat. Deze spelden strekken tot een herkenningsteeken op de- zoodat de heeren op het eerste gezigt weten, wie der dames gekomen is om te dansen en wie niet.

strengere winters, en nu in het Handelsblad van den 1 dezer, de Necrologie van het afgelopen jaar. — Niettemin bij de lezing der twee eerste artikelen maakten wij de opmerking, dat Holland, in evenredigheid van anderen landen al zeer gelukkig is, slechts een belangrijke brand, in wel in Amsterdam, had ons getroffen; ook de strenge winters, zoo hevig in België, schenen meerendeels, buiten die van 1740, ons landje slechts omsingeld te hebben; hadden wij gemelde artikelen in vreemde dagbladen gevonden; wij hadden zeer natuurlijk gedacht, dat ons landje niet voor de aandacht gekomen, het stipje op de wereldkaart over het hoofd gezien was, doch dit kunnen, dit moge wij niet verwachten van dagblad-schrijvers, die bijna uitsluitend voor Hollanders schrijven, die, zoo zij al dergelijke artikelen uit vreemde dagbladen overnemen, dezelve voor ons land doelmatig bewerken. Zij zullen ten minste het stipje op de wereldkaart niet over het hoofd zien; om de eenvoudige reden dat zij zelve een stipje in dat stipje zijn. Wij wisten dus niet recht hoe wij het hadden, wij herinnerden ons wel verschillende noodlottige branden in ons vaderland, onder anderen dien van den Amsterdamschen schouwburg, waarbij zeer vele menschen jammerlijk omkwamen, ook het digt vriesen der Zuider-ee bij harde winters enz. enz., en vroegen ons zelve wel, waarom of zulke, voor ons Hollanders belangrijke gebeurtenissen, in die artikelen niet opgenomen waren? Doch gisgevingen, ons bij het lezen van het artikel Necrologie in het Handelsblad de oogen eerst-reegt open; toen bespeurden wij eerst ten volle onze nietigheid, of wilt gij, ons geluk. Immers buiten onze geliefde Koningin, heeft gedurende het geheele jaar 1837, Holland geen een belangrijke personaaliteit, staats-, krijgs- of zee-mans, kunstenaar of geleerde verloren, denkelijk door dat hetzelfde, zeer weinig diergelijke personen bezit en dus ook niet te verliezen heeft. Hoe ons geheugen ons dus ook namet te binnen wilde brengen, wier verlies in andere landen, smartelijk en hard zoude geweest zijn, wij sloorden ons daar niet aan en lazen voort en hadden weldra stof ons te verheugen: want, had Holland het geluk gehad, een beroemde man te verliezen, het is ook zoo gezegd, dat het met een beroemde vrouw, zoo als andere landen — altijd volgens het Handelsblad — geplaatst geweest is; wel is waar treurde het Handelsblad-artikel over het verlies der beroemde vrouw, doch dit is mogelijk enkel — en zeer christelijk — om dat zij voor haar verscheiden, zich niet gebeterd hebben, te meerder daar er Prinsessen en de dochter van den regt beroemden en geliefden Walter Scott, mistress? Lockhart onder voorkomen; ten laatste zegden wij de wijze wegen der Voorzienigheid, welke het vaderhart des grooten mens niet heeft willen bedroeven, en hem van het toneel der wereld heeft doen afsteden, vóór dat zijne dochter — volgens het Handelsblad — met een Europeesche befaamdheid gebrandmerkt is.

Regtzaken.

Kan een faillissement gevolgd door een contract van vereeniging, den gefaillieerden van de gyzeling beeyden?

De Compagnieschap, onder de firma Coutan en Compagnie, was in het jaar 1823 verklaard, te zijn in staat van faillissement, en in het jaar 1825 sloot de vergadering van crediteuren een contract van vereeniging, verklaarde den heer Coutan verschonbaar en in de termen te vallen, om te worden gerehabiliteerd, alsmede hem te ontheffen van de contracten van gyzeling. De heer Berryer, welke ten laste dezer firma een vordering van 27,000 francs had, was de eenigste, die zich tegen deze verklaring verzettede. In de maand November 1837 werden de crediteuren op nieuw opgeroepen om de rekening en verantwoording van den definitieven syndic aan te tekenen, waartoe bleek, dat er slechts een actief van 150 francs bestond, welke som niet eens genoegzaam was, om de verschotten van den syndic te betalen. In dezen stand van zaken, stelde de heer Berryer voor de regtbank van koophandel (tribunal de commerce de la Seine) een actie in tegen den heer Coutan, tot betaling eener som van 27,000 francs en vorderde de executie van het vonnis zelfs bij gyzeling.

Mr. Borson, advocaat van den heer Berryer, beweerde hoofdzakelijk, dat het contract van vereeniging den gefaillieerden debiteur van de gyzeling had ontheffen, zijn, toestand bij een contract van vereeniging oneindig gunstiger zoude zijn dan in geval hij een concordaat met zijne crediteuren had gesloten, want dat hij in het laatste geval altijd bij gyzeling aansprakelijk was voor het dividend, hetwelk hij aangenomen had, aan zijne crediteuren te betalen, hij zou derhalve geen belang meer hebben, om het laatste boven het eerste te verkiezen. Het was wel waar, dat, zoolang de definitieve syndic de massa der crediteuren vertegenwoordigde, niemand individuele vervolgingen tegen den failliet kon beginnen, maar het was evenzeer waar, dat, zoodra de definitieve syndic rekening en verantwoording had gedaan, de vereeniging verbroken was, en dat daardoor ieder crediteur in het volle genot zijner regten terug kwam. Men zoude hiertegen kunnen aanvoeren, dat het zeer onbillijk zou zijn, eenen debiteur, wien men van al zijne goederen heeft onttent, met gyzeling te straffen, en dat daardoor de gyzeling niet langer zou blijven een wettig middel om eenen kwaden debiteur, welke zijn vermogen heeft verborgen, te dwingen tot betaling, maar dat het daardoor werkelijk een ware straf zoude worden, welke aan de grillen van eenen crediteur zoude overgelaten zijn, om toe te passen of niet, maar daartegen kon worden overgesteld, dat de wet bij het daarstellen van dat kwaad ook tevens de middelen heeft aan de hand gegeven, om hetzelfde te voorkomen, zoo als de cessie van goederen, waardoor een ongelukkige en eenlijke debiteur zich vrijwaren kan voor de gyzeling.

Mr. Lefebvre de Vieville, gemagtigde van den heer Coutan, heeft hierop geantwoord, dat een koopman het contract van vereeniging eene ware cessie van goederen was, met dit eenige verschil, dat hetzelfde in plaats van eene vrijwillige, eene gedwongen cessie was. Dat het inderdaad niet denkbaar was, iemand, die van al zijne goederen reeds is beroofd, nog door middel van gyzeling te dwingen om te betalen, terwijl het stellig zeker is, dat hij niet meer kan betalen. Dat bovendien de eerste voorwaarde, den crediteur opgelegd, welke den failliet na het contract van vereeniging wil vervolgen, daarin bestaat, dat hij aan toone, dat deze tot eenig vermogen is geraakt, dat de heer Berryer is in gebreke gebleven dit aan te toonen en dat hij misdien behoort te worden verklaard niet ontvankelijk.

De regtbank van koophandel heeft hierop het volgende vonnis gewezen. Overwegende, dat onder de thans bestaande wetgeving, de failliet, door een contract van vereeniging niet is ontheven van de betaling van dat gedeelte zijner schulden, hetwelk door de verdeling van het actief zijner bezittingen niet heeft kunnen voldaan worden.

Overwegende, dat, indien de crediteuren, hangende het faillissement, niet individueel eene actie tegen den failliet kunnen instellen, zulks het geval niet kan zijn, nadat de definitieve syndic hunne functien hebben volbragt, dat is, na de ontbinding der vereeniging, en dat men derhalve moet erkennen, dat de crediteuren, in het volle genot hunner regten terugkerende, bevoegd zijn tegen den gefaillieerden debiteur op dezelfde wijze eene actie in te stellen als voor het faillissement.

Overwegende, dat in materie van een contract van unie, de wet geen vast tijdstip bepaald heeft, na verloop waarvan een nieuwe actie zoude kunnen worden ingesteld; dat bij dit stilzwijgen der wet de bedoeling van den wetgever niet kan geweest zijn, dat elk crediteur het regt zoude hebben, eene nieuwe actie te institueren op hetzelfde oogenblik, waarop de failliet van al zijne goederen is beroofd; dat inderdaad het middel van gyzeling eene straf is, maar slechts een middel om den debiteur tot betalen te noodzaken.

Overwegende, dat het misdien strijdig zoude zijn met de bedoelingen der wet, dit middel te bezigen op hetzelfde oogenblik, waarop het duidelijk bevestigd was, dat de failliet van al zijne bezittingen was beroofd.

Overwegende, dat de failliet de eischer vooraf behoort aan te toonen, dat de failliet nieuwe goederen of bezittingen heeft verkregen.

Overwegende, dat het in casu niet is bewezen, dat de gefaillieerde Coutan zijne zaken heeft hersteld, hetzij door eene erfenis; hetzij op eene andere wijze, en dat misdien de eischer vooralsnog geen belang bij zijnen eisch kan hebben.

Verklaart den eischer vooralsnog niet ontvankelijk in zijnen eisch en condemneert hem in de kosten.

NOG EEN WOORD BETREKKELIJK HET IETS OVER DEN GENWOORDIGEN TOESTAND DER PRUISSISCHE RIJN-PROVINCIE.

(Ingazonden).

Ὅδε γὰρ ὁ λόγος τοῦ μελέ γλυκὺ ἐν αὐτῷ φεῦδεται,
δοῦναι τοῖς νοοῦσιν οὐ δόξαν δόξει.

ANDRONIUS RHODIUS.

De Koninklijke Regtvaardigheid, bevat zeker dagblad een op hetgeen ik vroeger geschreven heb, om de redenen van afkeuring, welke hetzelfde tegen mijn Iets over den toestand der Pruis-Rijnprovincien had ingebragt; in dit stukje, hetwelk de Avondbode in nummer van 19 Januarij wel heeft willen plaatsen, had ik met klem en met eenen betoog, dat de invoering eener grondwet in Pruisen, uit meer dan een oogenblik beschouwd, de welvaart en rust van die monarchie in de waagschaal zoude hebben gesteld, en dat bij gevolg de regtvaardigheid van den Koning van Pruisen, wegens het niet invoeren der door hem beloofde grondwet, ten minste in twijfel werd getrokken, of, hetgeen op hetzelfde nederkomt, dat

de Koning van Pruisen, ter zake van het niet volbrengen zijner gedane belofte van eene grondwet te zullen invoeren, niet onregtvaardig konde genoemd worden. Ik moest derhalve verwachten, in het antwoord der redactie, voor het geval; dat zij vernemende, mijne stuk te moeten beantwoorden; eene wederlegging te zullen vinden van de gronden, door mij tot staving van mijn zoo even vermeld gevoelen bijgebragt.

Bij de leetuur van dat artikel, vond ik mij echter in deze mijne billijke verwachting deernlijk te leere gesteld, naardien ik tot alle wederlegging van de vele door mij gebrachte zwaarwichtige bewijzen, geen ander tegenbewijs aan-gevoerd vond, dan de bloote magtspreuk der redactie, dat de keuze der door mij gebrachte argumenten niet gelukkig is uitgevallen. Daar men echter het bewijs dier ongelukkige keuze ten eenen male schuldig gebleven is, zal het algemeen zulks zeker zoo maar op de bloote autoriteit der redactie moeten gelooven. Intusschen twijfel ik zeer, of deze wijs van wederleggen bij het Nederlandsch publiek bijval zal vinden. Ik vóór mij zal mij ten minste van alle navolging in dezen onthouden, en de moeite getroosten, om ook de schijn-gronden te wederleggen, door welke beziging de redactie de aandacht van het publiek op bijsporen tracht af te leiden, ten einde hetzelfde niet te doen ont-waren, dat zij het niet voor goed gevonden heeft, zich op de wederlegging der door mij in het midden gebrachte bewijsgronden in te laten.

Intusschen heeft de zaak, sedert mijn antwoord op het eerste artikel der redactie, een geheel ander en veel ernstiger aanzien gekregen. Destijds kon mijn Iets, de goedkeuring der redactie niet verwerven, omdat hetzelfde on-gepast en onlogisch was; thans beschuldigt zij mij van verdraaijng harer woorden; en, wat nog erger is, van eene verderfelijke, ja zelfs Jesuitische zedeleer.

Ik heb, naar het schijnt, wel is waar, weinig kans om de abonneenten van dat dagblad van het mij toegevoegde onrecht te overtuigen, daar zij, naar den inhoud van het artikel te oordeelen, hetzelfde, zonder verder bewijs, op grond van hare magtspreuken gelooven; maar ik vertrouw, dat een onpartijdig Ne-derlandsch publiek evenwel, door middel van den Avondbode van den waren staat van zaken onderrigt, het gedrag der redactie ten mijnen opzichte op des-zelfs regte waarde zal weten te schatten; weshalve ik, zoo kort mogelijk, de ongerechtigdheid van het in vermeld stukje tegen mij in het midden gebrachte zal pogen te betoogen.

De eerste beschuldiging dan, is deze, dat ik mij aan eene verdraaijng van de door die redactie gebrachte woorden zou hebben schuldig gemaakt, en wel door het te doen voorkomen, alsof zij den Koning van Pruisen, wegens eene enkele onregtvaardige daad, bepaaldelijk onregtvaardig zou ge-noemd hebben; terwijl zij daarentegen beweert, dat zij slechts hare verwon-dering heeft te kennen gegeven, eenen koning regtvaardig te hooren noemen, die, gedurende 22 jaren, verzuimd zijn woord gestand te doen. Maar hierbij heeft het die redactie niet laten berusten; zij is verder gegaan: zij heeft, om deze hare verwondering te slaven, eene bepaalde daad van dien Koning aan-gevoerd, welke haar toeschiet tot de regtvaardigheid te strijden; ja! zij erkent zelfs, dat de Koning van Pruisen moet geacht worden, omtrent het niet verleenen der door hem beloofde grondwet, onregtvaardig gehandeld te heb-ben, ten zij er eene volstrekte onmogelijkheid had bestaan, om de gegevene belofte te houden; waaruit dan ten duidelijkste volgt, dat die Koning, bij het niet bestaan eener zoodanige volstrekte onmogelijkheid, in het oog der redactie niet regtvaardig was, en wel uithoofde van eene bepaalde oorzaak, namelijk het niet verleenen der door hem beloofde grondwet; want deze oor-zaak van hare verwondering is de eenigste, van welke die redactie heeft doen blijken. Ja! maar, zegt die redactie, daaruit volgt, dat de Corres-pondent van den Avondbode onlogisch is: want een Koning, die verzuimt ge-durende 22 jaren zijn woord gestand te doen, en een mensch, die eenmaal in zijn leven eene dwaasheid begaat, staan niet gelijk; maar het beweren van dien Correspondent zou eerst dan logisch zijn, zoo men eenen man, die gedurende 22 jaren in eene dwaasheid volhardde, eenen wijzen man kon noemen. Maar, gevoelt die redactie dan niet, dat zij, om mij van eene gebrek-kege redeneerkunde te betichten, zelve tegen den eersten regel dier wetenschap aandruischt, door als bewezen aan te nemen, hetgeen noch een punt van verschil is, of, namelijk, de Koning van Pruisen al dan niet door den regent-tenpligt, bevordering des welzijns van zijn volk en het behoud der monarchie, genoodzaakt werd, zijne belofte te verlaten: want de bewijsgronden, door ons tot staving van dat gevoelen bijgebragt, zijn door die redactie blootelijk met de magtspreuk beantwoord: de heus nuer argumenten is niet gelukkig uitgevallen. — Die redactie erkent overigens zelve, dat de gepretendeerde verdraaijng van weinig belang is, en ik twijfel er niet aan, of het algemeen zal mijn gevoelen deelen, dat er geene verdraaijng, hoegenaamd, van mijne zijde heeft plaats gehad, maar dat het inderdaad hetzelfde is, of men zijne verwondering te kennen geeft, van eenen man regtvaardig te hooren noemen, met bijvoeging van eene bepaalde onregtvaardig: handelwijze, als oorzaak van die verwondering, aan welke men, A. B. I. nog een grooter gewigt poogt bij te zetten, eensdeels door eenen Koning in alles met een gewoon burger gelijk te stellen, hetgeen met rede en regt, strijd, en anderdeels door eene stipitere pligtvervulling van hem te vorderen, dan wel of men zegt, die man is niet regtvaardig, uithoofde van eene door hem begane onregtvaardigheid, met vermelding van de daadzaak, welke aan die oordeelvelling ten grondslag verstrekt.

Ik heb verder beweerd, dat een regent, voort twee maanden in zich ver-eenigt, waarvan de een den vorst in zijne ambtsbetrekking, en de andere in zijn afzonderlijk leven vertegenwoordigt. Deze leer acht de redactie niet slechts onnoodig te wederleggen, omdat zij, A. B. I. voor een Nederlandsch pu-bliek schrijft, maar zij nocht niet zelve ook Jesuitisch. Deze leer is intusschen bij de schrijvers van het staatsrecht niet onbekend, en wij zouden, zoo ons bestek zulks gedoogde, kunnen bewijzen, van hoeveel belang die onderschei-ding in vele gevallen is. Hetgeen de Grondwet alleen voor een Nederlandsch, maar voor een Europeesch publiek schreef, was ook van deze Jesuitische leer niet vreemd, daar hij in zijn ook nog heden ten dage geacht werk de jure belli et pacis, Lib. II. Cap. XIV. No. 1, 2, uitdrukkelijk zegt: Nos, ut alibi distributus, in hoc quodlibet de iustitia et de iure belli et pacis, qui regit, sunt, et actus ejusdem principis. Ik durf derhalve met grond ver-trouwen, dat de Koning van Pruisen de wet bewijsgronden gestaan: leer van den niet Jesuitischen Huis de Groot, en de misgetrokkenheid der redactie aan het Nederlandsch publiek niet onbekend zal vallen.

Voorts komt die redactie op het onderzoek der vraag terug, in hoever de invoering eener grondwet de goedkeuring der agnaten behoeft. De onder-zoek is ten eenenmale overtoollig, dewijl ik zelf in mijn stukje beweerd heb, dat die stelling, zoo als de 7 Göttinger hoogleraren zulks terecht betoogd hadden, niet zonder de sterkste aanpraaijng van koninklijke regten kan staande gehouden worden. Of wilde die redactie uit dat onderzoek eene ge-legenheid ontleenen, om aan het Nederlandsch publiek de vreemde klinkende regtsleer van haar eigen maaksel op te distillen, dat een onbekende regent voor met zijne agnaten doen kan wat hem goed dunkt? Deze leer moge op Aziatische despoten toepasselijk zijn, maar zij geldt voort geen enkel Europeanen staat, niet uitzondering van Turkije, en hij gevolg ook niet voor het koninkrijk Pruisen. Want omdien de regent van dien staat in zijn beheer aan geene grondwet gebonden is, en sedert de ontbinding des Duit-schen rijks, in allen opzichte onbeperkt heerscht, bestaat er echter bij het huis van Brandenburg, even als bij alle Duitse vorstenhuizen, onverminderd de bestaande familie-overeenkomsten, eene wettige lineale erfopvolging der agnaten, en wel op grond van het leenrecht. Want de erfopvolging van vorstendommen of rijken, welke oorspronkelijk (primus) door hem, die eigenaar was (primus dominus), ter leen zijn opgedragen, wordt door het leen-regt geregeld; waaruit dan ten duidelijkste volgt, dat die redactie aldaar met evenveel klem van bewijs de bevolking der maan, of de successie in het rijk van Timbuctoo had kunnen behandelen.

Eindelijk heeft die redactie het betijt aan het algemeen, dat zij onze aan-gevoerde gronden wederlegt heeft, om vervolgens tot het betoog te kunnen overgaan, dat de Koning van Pruisen uit kracht van eene door zijne volke-ren vervulde voorwaarde, tot het verleenen eener grondwet gehouden is. De Franschen moesten namelijk aangevallen worden, zegt zij, en opdat de vol-keren hunnen laatste druppel bloeds tot verdediging hunner vorsten zouden storten, beloofde men hun constitutie; ten einde hun belang in te boezemen. Deze voorstelling der zaak is intusschen ten eenenmale valsch. In 1812 riep de Koning van Pruisen zijne volkeren op, om zich van de overheersching van Napoleon te bevrijden. Zij en alle volkeren van Duitschland hadden reeds sedert lang hunne diepe vernedering gevoeld, en zagen rijkhalzend naar eene gelegenheid aan, om hunne ketenen te verbreken, en den gedruken hoon te wreken. Zij deden dit, zelfs tegen den wil hunner vorsten, zoo als de Sak-sers, Beijeren, en meer andere, en het gelukte hun, den overweldiger naar Elba te doen verhuizen. Dierzelv geestdrift bejaalde hun nog bij de terug-komst van den man des gewelds, en deed hun bij Waterloo andermaal met eene dapperheid en volharding strijden, haedlang alleen eene veeljarige on-derruiking en versmading vernemen op te wekken.

Zij strenden derhalve voor hunne eigene vrijheid en onafhankelijkheid, voor hun nationaal bestaan, en niet bloot voor de verdediging hunner vorsten.

Niet heier is het gesteld met de zeer ongelukkig gekozen gelijknis van den man, die in dringende nood door zijn vrienden met goed geholpen, op hunne vraag om terugbetaling antwoordt: ik heb u wel betaald, belooft, maar er is geene tijdsbepaling gemaakt; wacht derhalve, dat ik er die ge-schikt toe vinde. Want voorreest wordt hier niet van eene belofte, maar van een behoorlijk gemaakte overeenkomst gehandeld, en wel tusschen perso-

nen, die wederkeerig hunne belangen voor den regter kunnen doen en door geene hogere pligten wederhouden worden, om die belangen baar te maken. Ten anderen is het gegeven voorbeeld een van die ge-welke regtens niet denkbaar zijn. Want bij, die zonder tijdsbepaling kan immers in een zoodanig geval dadelijk, volgens de voorschriften der-zoude reden, door den regter tot betaling, op eenen door dezen te be-termijn genoodzaakt worden; zoo als dan ook ons burgerlijk wet-boek art. 1,900 op die wijze in het belang van den schuldeischer voorzien he-

De door mij, uit de omstandigheden van den Pruisischen staat, ge-nit den ongevestigten staat van Europa en de algemeene neiging der ren tot insurrectie, ontleende argumenten tot betoog, dat eene staats-act eene volksvertegenwoordiging voor Pruisen verdelijkelijk zoude ge-zijn, wordt insgelijks voor eene jammerlijke zedeleer uitgekreten. Wij, zegt die redactie, houdt alle waarborg van beloften, van een Waarlijk, bijaldien iemand regt heeft, om over verdraaijng te klagen, zoude ik volkomen gerechtigd zijn, om mij daarover te bezwaren. We heb niet gezegd, dat een Koning zijne edden of beloften kan schenden dien hij maar dacht, dat derzelver vervulling voor zijn volk nadeelig, maar ik heb betoogd, dat in het duister gesmede zamenzweringen, staan van onderscheidene de rust van den staat bedreigende partijen, al de ongevestigde staat van Europa, het den Koning van Pruisen tot hadden gemaakt, om de vervulling zijner belofte uit te stellen, tot de tijd de uitvoering van dien maatregel zoude gedoogen. Zeker vordert de pligtvervulling van den mensch. Maar is de behartiging van het alge-beurg niet de eerste pligt eens Koning, en kan de rede het goedke-dat eene onbepaald gegeven belofte vervuld worde, op gevaar van den door burgeroorlog en eenen opstand te zien omkeeren. Dit ware pligtvervulling, maar pligtverzeking.

Dat het getal der geenen, quos ardens evchit ad aethera virtus, kle-hiervan levert mij die redactie overigens een nieuw bewijs, door mij te grond van eene Jesuitische zedeleer te beschuldigen, en woorden in mond te leggen, welke ik niet gebragt heb; want dat er nog een ver-schil bestaat tusschen beloften, edden en beloften, zal wel door maan kunnen in twijfel getrokken worden. Den boom keet men over aan zijne vruchten; en een liberaal dagblad, hetwelk zijne tegenpartij magtspreuken en scheldwoorden beantwoordt, in plaats van met bewijs den te strijden, kan evenmin op echte liberaliteit aanspraak maken, al menig zich noemend liberaal burger, die zijne vrouw, kinderen en de-boden in zijn huis de nukken van een Oostersch despot doet ondervin-

LIJST DER PERCEELLEN.

Welke op Maandag den 12 Februarij 1838, in het Heeren-Logement te Amsterdam, zullen geveild worden.

1. Een Huis en Erve, in de Nieuwe Leliestraat, tusschen de eerste en tweede dwarsstraat, in wijk 44, no. 3442.
2. Een Huis, met deszelfs apart verhuurd wondende Boven- en O-voningen en Erve, op Krom-Boomsloot, het eerste naast het hoekhuis v. Korte Keizersstraat, in wijk 11, no. 3126.
3. Twee Huizen en Erven, met apart verhuurd wordende Boven-Benedenwoningen, in de Jonkerstraat, bij de Geldersche Kade, in 10, no. 27-9 en 27-3, (te zamen in één koop).
4. Een Huis, met afzonderlijk verhuurd wordende Bovenwoningen, terhuis, Tinn en Erven, in de Nieuwe Leliestraat, Nooitzijde, tussche laatste dwarsstraat en Lijnbaansgracht, in wijk 44, no. 3364 en 3365.
5. Twee Huizen en Erven, naast elkander, op de Pijpemarkt, Melkruisjessteeg, no. 1 en 2, Verp. no. 3385.

Advertentiën.

(226) Heden beviel vrij voorspoedig van eenen w-schapen ZOON, ANTONIA JOANNA RAKEN, geliefde-geenoot van W. F. PETIT.

AMSTERDAM 8 Febr. 1838.

(227) G. DUURING, G. DUURING Jr., A. C. BALEN, J. JACOBSON, D. VAN DEN ABEELEN, J. KOLFF, J. F. SAU-BIER, L. L. JACOBSON en J. SINDERAM, Makelaars bij ROTTERDAM, als last hebbende van hunne Meesters, zult ten overstaan van den Heer Griffier van de Regtbank Koophandel, na gedane aangifte, conform de Wet, op Jerdag den 15den Februarij 1838, des Voormiddags ten Elv in het Notarishuis, aan de Gelderschekade, presentere-verkopen: De Lading THEE, alhier direct van Canton a-voerd per het Schip de Adelaar, Kapitein W. SMITH, bestaande

Congo	12514	498
Sioe Poci	126	407
Souchon	53	407
Hyzan Schin	53	407
Hyzan	50	407
Uaim	700	407
Imperial	89	407
Gruipnoder	111	407
Soulang	255	407

Liggende in Entrepôt, En: dat bij Kavelingen zoo als die nader, door uit te ge-Stellen, zullen worden aangewezen. — Nadere onderrip-bij bovengemelde Makelaars.

(228) C. A. DE WIT, J. J. DE WIT en A. B. M. DU-de WIT, Makelaars, zullen op Donderdag, den 15den-bruarij 1838, des avonds ten zes ure, in den Brakken 61 in de Nes verkoopen: eene partij van 240 vaten Surina-sche SUKER, (Nu eerst uit see gekomen en geloot) liggende als nader bij Notitie zal worden aangewezen.

Hollandsche Maatschappij VAN FRAAIE KUNSTEN EN WETENSCHAPPEN.

Aan de Leden van de Amsterdamsche Afdeeling wordt-rikt, dat op Maandag den 12 dezer, de Spreekbeurt, in p-van door den Heer H. H. KLIJN, zal vervuld worden den Hoogleraar N. G. VAN KAMPEN.

Schouwburgen, Concerten, EN PUBLIEKE VERMAKENLIGHEDEN.

STADS SCHOUWBURG.

Maandag den 12 Februarij 1838: Nog onbekend.

THEATRE FRANÇAIS.

No. 60 de l'Abonnement.

Mardi 13 Fevrier 1838: MASANIELLO, Opéra-Comique en 4 actes, de raffa, le spectacle sera terminé par la seconde représentation de: UNE on, Vaudeville en un acte, de Théaulon.

On commencera à 6 1/2 heures

DEUTSCHES THEATER, In der Amstelstrasse.

36 Vorstellung im Abonnement.

Montag den 12 Februar 1838: Norma, grosse Oper in 4 Aktheilungen dem Italienischen des Felix Romuald, frei übersetzt von Joseph Ritter Seyfried. Musik von Vincenzo Bellini. Aufzug um 7 Uhr.

Donnerstag den 15 Februar 1838: zum Vortheil des Heren Nagel Nachtwaandierik, grosse romantisch-lyrische Oper, in 4 acten: Musik Vincent Bellini.

Text-Bücher dieser Opern sind bey den Buchhändlern A. H. Bräuer, Voorburgwal, No. 165, und J. D. Germer, Muiderplein, No. 63, wie an der Theater-Casse à 30 Cents zu haben.

GEDRUKT BIJ A. ZWOLLAARD